

Meie Matsi □ □ □

Pilke- ja
naljalaulud

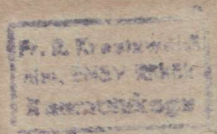
TALLINNAS.

Hind 15 kop.

Meie Matsi Pilke- ja naljalaulud.

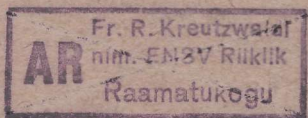
Teine trükk.

Tallinnas.

An g^lh.
Meie

W. Ehrenpreis'i trükk
===== Tallinnas =====

97153

Tiiule.

Tiiu tafane ja helde.

Lahke neiuke,

Laena mulle oma kandle

Laulda laulukest!

Kurdan sugurahwa häda,

Leinan isamaad!

Kardan wabadusepäikest

Looja minewat!

Tiiu, tundlik naisterahwas,

Sul on hele heal,

Oled ka ju laulma wahwas.

Iga wiiji peal.

Ärata siis uinun'd wendi,

Tröosti kurbasid,

Kindlalt oma tee peal kõndi

Aita argasid!

Sinu Mats.

Hoia alt!

Mats tuleb naljakoormaga
Nüüd hoia alt ja rõemusta.
Mis imet sündis ilma sees,
See seisab tema pauna sees.

Ta kotkajilmad walwufel,
Sest annab keppi kelmidel,
Neid nuhtleb läbi nuudiga,
Kes oma meelt ei paranda.

Rus tagurlased, kiskujad
Ja wanameelsed „turakad.“
Ehk „mustafaja“ meeste falk
Tal nende jaoks on walmis malk.

Kes aga püüdwad edasi
Neid tõstab tema taewani,
Kus „wabadus“ on lipu peal
Seal hõiskab kaasa „Matši“ beal.

Kui nurmel nutab teomees
Seal kubja kepi ees,
Siis „Matši“ süda sulaks lä'eb,
Ta moonakale selfsiks jääb.

Ka neil, kes tööft on tüdinud
Ja wabrikutes kurnatud
Neil ilmub „Mats“ kui trööstija
Siis oma naljakoormaga.

Ehk kusa õitseb õrnaste
 kord armastaja paarike,
 Ei igawust nad tunda saa
 Kui sõbrustawad „Matšiga.“
 Mis oleks pidu „Matšita“
 Ehk pulm, kus ta peaks puuduma?
 Seal puuduks naer ja lõbustus
 Ja rahwast piinaks igawus.
 Kus aga „Mats on teiste seas,
 Seal lust ja lõbu käiwad reas.
 Ja naerul pole otša, äärt —
 Wat nõnda „Mats“ on palju wäärt.
 Seft wõtke wastu „Meie=Mats“
 Tall' tehke pai ja lööge pats.
 Siis tõttab tulles rutemalt
 Ja hüüb eemalt: „Hoidke alt!“

A. Reinwald.

Talumehe häda.

„Raha, raha! — anna raha!“
 Seda kisa igal pool,
 Pööra sammud, kuhu tahad —
 Päris häda sellel lool.
 Juhtub nägema sind parun
 Kohe kärgib kurjaste:

„Jüri, lontrus, rent sul wõlgu,
Millal ära maksma see?“

Läheb mööda wallamajaft,
Jälle süda wabiseb:
Maksud wõlgu — kes teab, kunas
Saamrimees ju ligineb!

Isegi, kui pühakotta
Astud sisse palwele,
Kuuled: siingi wastik mammon
Saanud sõnadiguse . . .

Rabanorimise kisaft
Kõrwad aina huugawad:
Jumal teab, kui kauaks nõnda
Nad weel sõna kuulewad!

Kui ka wilets põllunäru
Rublatükka kaswataks.
Kahlane, kas sellest weelgi
Kõigil' poole ulataks!

Talwelaul.

Päewad pilwes; pikad ööd.
Külmataat on algan'd tööd.
Tuišk käib üle Lasnamäe —
Lindanijas talw on käe'!

Külm on mäe peal ülewal,
Külm on rannas paadi all.
Läbi pükste tungib tuul:
Sinine wa' Jusfi huul!

Wana Jürka ei saa und,
Paadi ääre alla lund
Loobib maru . . . Wali talw, —
Jürka lugu tõeste halw! . . .

„Dwigateli“ wärawas
Waene töömees ootamas.
Tööta juba mitu kuud
Leiba nõudwad laste suud.

„Lähep mees . . . Ei olep tööd!“
Pingule mees tõmbab wööd.
Tõttab koju: pere ees;
Naise, laste filmad wees . . .

R. Stephan ja „Metropol“
Teewad „tina“ . . . Waat' kus hool!
Pinna aga wäänab pead:
Tühi saal ei ütle head!

Noortemeeste lõbutee
Õhtuti wiib „Wirusje“.
Tihti Juhkentali pool
Pufs teeb lõpu armulool.

Kurwad Teliskoplis puud:
Siin on lõppen'd „randewuud“.

Kurb ja tühi Kadriorg . . .
Mõnel rõemu toob waft kurg . . .
Ilmad külmad . . . Pikad ööd.
Külmataat teeb oma tööd.
Tuisik käib üle Lasnamäe —
Lindaniſas talw an kää's!

Metsad kaowad.

Metsad kaowad silmanähes,
Hinnad tõuswad kõrgele,
Seft et tarwitus on tõusnud
Wiimſel ajal jõudſasti.

Wõſastik nüüd raiutakse
Puhas peksuwitſadeks,
Wanem mets kõik wõetakſe
Wõllasteks ja ristideks.

Metsad kaowad silmanähes,
Hinnad tõuswad kõrgele,
Kui ei tule ruttu lõppu
Wabaduſe-ajale . . .

Kangelased.

Nad mõlemad rääkisid tööst,
Oma rahwa ja ifamaa kaſuks ;
Ja kumbgi neift tõutas, kui tarwis, ſiis ſurra,
Oma mõtte ja teiste hea käekäigu eest.

Et rohkem neil sõnadel uskujaid oleks,
Siis tegid need suured mehed weel nii: —
Et mõlemad teineteist kangesti kiitsid,
Ja üksteisel paiskasid kuulsufe hiilgust.

Nii elajid mehed. Pealt näha
Täis kangelas' meelsust ja waimustufe tuld
Kui kahju ainult, et kõik ei ole
Mis hiilgab, weel kaugeltgi kuld —

Seft waewalt tuli kord neil astuda ette
Oma rahwa ja isamaa heaks —
Seal üks sõitis kiiresti terwise wette
Ja teine läks wastaste leeri.

Toomas Oskar.

Sügise märgid.

Juba kase ladwalt lehed lang'wad,
Kõle tuul käib üle isamaa:
Aasta jooksul, manifest kord hüüdis,
Wiimseid aegu tahtis lõpeta'!
Kraakjudes seal tõtwad kaarnaparwed —
Üle närtsin'd kodumaa;
Kuulda ainult mustasaja sarwed —
Wabadufe idusid nad tahtwad lämmata . . .
Külmad põhjatuuled andwad hoogu

Surma kaasatoowa tormile ;
Salaline aimdus täidab iga hinge :
Tulemas on pime sügise.

Mitte Koidula järel.

Meie ajaga ja ajata kirjandus.

I.

„Wabadus“, su „Hääl“ ei „Kaja“
Enam üle „Kodumaa“ :
„Meie Elu“ „Koit“ on kaugel —
„Tuuslar“ köitnud „Isamaa“ !
„Sakala“ poolt meestel pole
„Witsakimp“ weel ununud ;
„Postimees“ sai sõjatule
„Sädemetest“ kõrwetud,
Ainult „Mats“, wa „Nupumees“.
„Elu“ = „Aeg“ on lusti sees !

II.

„Kurat“ astub „Pikad sammud“ —
„Meie murult“ lahkub ta :
„Kuhu päikene ei paista“,
Seal on tema „Hingema“,
„Meie aja inimene“
Elab „Tuulte pöörises“ :
Kasked „Ilma mõistatused“
Keerlewad ta ajudes,

„Uue aja läwel“ wihas
„Teadus ja usk“ kikklewad ;
„Kawal Hans“ on selles kindel,
Et „Uus põrgu“ pärib nad . . .
„Meie noored“ unistawad,
Et on ligi „Elu wõit“ ,
Aga „Pimeduse wõimus“
Taga selja naerab neid.

Juba wara „Koidu ajal“ ,
Kui öö „Wari“ kattis maad,
„Ema ja laps“ „Kabekeksi“
„Talust wälja“ läksiwad.

W. Proletarlane.

Jõulu öö 1905.

Püha öö,
Jõulu öö!
Kõik on maas
Rahu sees,
Madis wõllas ja Mariel haige lapsjuka põlwede peal
Maga ja, wäetike, weel!

Raske öö,
Rahutu öö!
Tulekene
Segane

Wilgub wähe ja kustub pea,
Pimedus pilla toob terwe rea
Läbi walwaja Marie pea.

Mõisa töö,
Orja töö,
Oli Madisel,
Madis nüüd wõllas,
Lapsukene haige —
Waene Marie, kui abita nüüd sa!

Öösel.

Öö nüüd jõuab jälle
Segadustega.
Olen waewalt läinud
Sängi hingama.
Ukse tagant kostab
Wali käskiw heal.
Hallid mundrid nõudwad
Sisfelaskmist seal.
Unerahu kadun'd,
Ei wõi parata .
Pead alla andma,
Wõimumeestel sa!

Rahustus.

Nüüd maa on wait, kõik linnud unes,
Jõe kohin kuulduw waewalt weel,
Sealt eemalt salgakene tuleb,
Neil keskel — mees — lä'eb surma teel.
Nüüd paigale on jõudnud nemad —
Pauk! — Kõlab wäike karjatus!
Kõik iälle rabus, nii kui enne.
Mis sündis? . . Oli rahustus! . .

Wait ja waga. . .

Kord meil sündis wäike tüli
„Mõisawanematega.“
Et mul weidi õiguft oli,
Hakkasin siis waidlema!
Oh, müüd süttis nende wiba,
Minu wastu põlema.
Tahtsid mulle otfa teha,
Peksupingil sureta.
Wiimaks hakkasin ma wastu,
Kui mul surm ju keele peal;
Wõeti nõuks ju maha lasta —
Püsfimehed olid seal. . .

Hoia . . .

Hoia oma keelt
Marseljese eest:
See toob wangistust,
Wa'est ka wõlla wiib
Hoia oma jalad
Käimast miitingul:
Aru saadaks jeda —
Türmi tiritaks.
Hoia oma nina
Nuuskamise eest:
Seda arwatakse
Märguandmiseks.
Hoia oma turjal
Küüru talumast:
Nüüdsel ajal pommiks
Seda arwataks. —
Hoia oma taskus
Raha talumast:
Politseis sind tehtaks
Pangarüüstajaks.
Ära elust hooli
Hea asja eest.
Ainult ennast hoia
Nagaikameeste eest.

Ajakohane hällilaul.

Kusju, kusju, mu pojuke,
Uinu wäike hällikeses,
Rätkis wõrsuja wõfuke!
Laulan sulle äiu-äiu,
Äiu-äiu kiigutades,
Et ei wõrsuks sa hundile,
Ega kaswaks sa karule,
Ei saaks ilwelele saagiks,
Et sa sirguksid wõllale,
Tõujeksid kasuks nuudile,
Timukale tapaloomaks,
Kusju, kusju, mu pojuke,
Hällis wõrsuja wõfuke!

(Rahwalaul.)

Hukkamõistetetu terwitus.

Oh, püüa ennast, põhjatuul,
Mu armsa juurde kanda,
Tal' ütle, et mind püsikuul
Wiis täna rahuranda. . .

Mart Mõru.

Harilik pilt.

Sõjamehed ratsutavad,
Kuulipildujad on väljas,
Püsiipragin, kuulid lend'wad,
Paljud surnult lan'gwad maha.
Miks nii kurjad näod on nendel
Ja miks rahwas meeleheitel?
Ihamaa wist hädaohus?
Waenlane wist linna tungis?
Wale! Waenlast pole näha,
Sõda sõudemas ei ole!
Lubamata rahwakogu
Aetakse laiali.

Sauglase kebadilaul.

Nää, uiest oo kebadi kää,
Oo kebadi kää, oo kebadi kää!
Sest tali, nii kõba, oo kadunud ää.
Ja jälle oo sulal merefillm,
Oo merefillm, oo merefillm!
Ja armsas ja lahkes oo läinud illm.
Ja kohad ja wimmad oo tänudi sii',
Oo tänudi sii', oo tänudi sii'!
Sest randlase laulgi lahke oo nii.

Salmid.

Sa ära lenda wennake,
Kui liblik õiest õiele,
Waft roojil okkad olemas —
Kes teab mis õie kobaras!

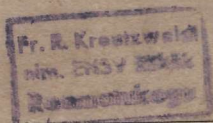
* * *

Kus õigus ilmaft kadunud
Ja wägiwallaft wõidetud.
Seal põrgu haud on afemel
Ja wõimus kurja waimudel!
Kuid neidgi aeg wõib lõpeta —
Sest ära wäji, wõitleja!

Ajakirjanik.

Ma kirjutan hoolega
Rahwa hädaft ja puudusteft,
Ta otsata mureft ja lõpmata raskusteft.
Ma kirjutan orjade koormawaft tööft,
Pean aru, kudas peaseda pilkasest ööft.
Ma kirjutan — ja bigitilgad langwad palgilt
Juhtkirja märgade ridade peale.
— — — Ma kirjutan, et mulle kopikas tuleks,
Mis mu tühjale kukrulle toetuseks oleks.

Meil aia ääres tänawas . . .

Meil wallamaja wärawas —
Küll hirmus oli see:
Kui pekseti seal kümnesi —
Ja walu ühine! . . .

Rahwa kasuks.

Rahwa kasuks tule wõtan
Iseennast ohwerdan,
Agarasti tööle tõttan,
Ijamaal' end pühendan! —
Kilkas noormees rahwa ees,
Aga süda mõtles sees:
Daber, sulg ja tindipott
Kukkur, au ja leiwakott . . .

Pildid elust.

Waat, mees wiisjada hoopi saab,
Et poega kõrgelt koolitab.
Seal talumees saab selle eest,
Et mitme, mitme aasta eest
Ta oli metsast põdra toon'd
Ja seda mitte herral wiin'd.

Wäiksele isamaale.

Olgu mis on ehk saagu nüs saab,
Häda ju härjagi kaewu a'ab;
Häda just seegi, mis sunnib mind,
Et ma pean lauluga laimama sind.

Kiidetud on sind nõnda ja nii,
Puudused warjul sul kunagi
Läige on aus, kuid läike all weel
Koguni puudub sul mehine meel.

Selle ajani kandšid sa mind,
Selle ajani harisin sind,
Enam ei jõua ma harida sind,
Enam ei taha ka kanda sa mind.

Aga need, kes ei harigi sind
Piirita rõemul neil paisumas rind :
Lõikust toob neile ju emake maa;
Kõiki ei jõuagi tarwitada.

Kuid sinu agarad harijad —
Waestemajad neid warjawad!
Waibunud neil waprus ja wäfinud waim,
Hingesse aga on ärganud aim :

Petnud meid oled sa, kiidetud maa,
Asjata oli sind harida!
Kui meie lapsi nii petad sa ka,
Asjata on neil sind armastada . . .

Seesama.

Kaks.

(Kewade laul.)

Ei kewadest meil rääkida
Weel kuigi palju tobi,
Ehk tulnud küll ju kewade
Ja tärkan'd mullast rohi!
Ei soowi seda kuulda saks,
Mis ihkan ütelda —
Et kewadeid on meil ju kaks,
Seal pole kahelda!
Üks kewade, mis tulnud ju,
Ei seda keela nad;
Kuid teine noor ja rahutu —
Nad seda wikkawad.
Kes julgeb sellest rääkida,
Neid paggi haugutab,
Ja herra oma wõimuga
Neid maha kangutab! . . .

Üks paigake.

Üks paigake siin ilmas on,
Kus walitsemas riid ja jonn.
Kõik, mis nii halb siin ilma peal,
On pelgupaika leidnud seal.

Kas kalaranda tinned ja?

Nii must, nii haisev muutmata:
Seal läilust roppust nõha saad,
Mis südant pöörutama a'ab.

Kui kõik sind põlg'wad, wikkawad,
Kui au ja aru sust langewad,
Kui üür on jäänud maksmata
Ja korterit ei l-usgilt saa —

Siis kalarand weel ilm,iks saab,
Siis weel üks paik sul üle jääb,
Kus elada wõid igal a'al
Ploomädan'd paadi ääre all.

Mõnd' haiswat kohta filmasin
(Neid on ju üsna küllalt siin);
Neist parandadi mõndagi,
Ei kalaranda iialgi.

L õ p u k s ;

Kolmkümmend kop'kat annad käest,
Saad „sorokunni“ wiinapoeft.
Kuus kop'kat saad sealt tagasi,
Ei kalarannaft iialgi!

Ühe mütsi alla.

Kõik rahwas ühe mütsi alla,
Nii karjutakse alati;
Te' koguge, teil hea seal olla,
Ei ole karta midagi.
Jah, tõsi on, et ühenduses
Suur hulk saab selfis tugewaks.
Kuid pettus „ühe mütsi“ usus
Jääb wistist tagajärjetaks.
Sest ühel peal üksainus mõte,
Ja ühel mütsil ainus meel,
Kuid hulga käes üks ettewõte
Saab sada tarkust juurde weel.
Kui pea on üks, siis ühel ropsul
Wõib seda maha raiuda,
Ja ainust mütsi ainsal lopsul
Wõib peast maha winnata.

Kewadele.

Oh kewade, su kiituseks
On tuhat laulu loodud,
Su iluduse tõstmiseks
Kõik sõnad ette toodud.
Mis ütlemata jäänud weel,

On see — et s'ult ka nõnda,
 Kui igalt teiselt headuselt,
 Jäab soowida weel mõnda:
 Sa ehid ilul metsad, maad,
 Neid paned õits'ma, lehtma,
 Kuid meie Miina, Liide — nad
 End' peawad ise eht'ma.
 See eht'mine liig kalliks lä'eb,
 Ja pumpab raha kukrust,
 Sest sagedasti film meil näeb,
 Küll neiu näo peal nukrust.
 Too, kewad', kleidid neidudel',
 Ja kübarad, mis kenad —
 Siis oled palju armsam meil,
 Sind kiitwad noored, wanad.

Sõbrale albumisse.

Ota palju aastaid sa
 Siin maailmas rõõmuga,
 Et sa teise ilma sees
 Mul poleks kobe tüliks ees.

* * *

Ei sind unustada taba,
 Seni kui mull' laenad raha.

Kaks tee l.

Alma mater'i tarkuse rinnal
Õpiwad noored, et kodumaa pinnal
Haritud tegelasteks saaksi'd,
„Rahwa kasuks“ waimupõllul wagusid a'aksid.

Kui aga selja taga on tarkusekoda,
Siis noorte ees lahti on elus kaks rada:
Lä'ed esimest — awad rahwale tegude salwe,
Lä'ed teist — pärid rahamehe wäimehe põlwe!

Ja noormees lööb kahtlema — mida nüüd teha:
Suur rahwamehe au. Aga polegi paha,
Kui rammusa rahamehe wäimeespoeg oled,
Eks paksuks siis paisu ju pengi paled.

Ja õige lühikese kaalumise järel
Teeb otsuse noormees, lähleb kodanlase perel'
Wäimeheks. Elu meil näidanud ammu,
Et rahwamehed astuwad sarnase samm.

Pühade eel.

Jõulud ligi. Talwepäewad
Lühikesed. Kangel külma
Talwetaat tõi Kilulinna.
„Matji“ filmad nuija näewad.

Pühad ligi. Kulda teewad
Rahvast pettes ärimehed ;
Kirjastajad tühje lehti
Jõululaua peale toowad.

„Albumid“ ja „Jõululehed“
Sifaldawad tühja-tähja :
„Uue aja läwel“ seiswad
Pudrupeuga kirjamehed. . .

Talaranna Juss sai linnast
Wiinaraha. Poole toopi
Toimetas ta paadi alla . . .
Rõemuhüüe tungis rinnast.

Pühad ligi. Jõulupuudest
Räägitakse ; kingitusi
Häid ja halbu walmistakse
Rõemustakse lihast, luudest.

Moonaka kahklemine.

Käin wara, hilja wälja peal,
Sest põllist tuleb leib,
Kuid siiski, tea mis wiga seal,
Et nälgi sul järel käib?!

Oskar Oda.

Noorjunkturud.

Parun Prahlen, krahw von Grabner —
Balti pojad Baltimaalt —
Pögenesiwad Berlini
Wenestuse wõimu alt;

Agarast' end hariduses
Täiendama tõtšiwad;
Üürišiwad toad ühte,
Kambriid kõrwu wõtšiwad.

Teineteist nad toetasid
Kaugel olles kodumaalt,
Nii kui õiged Balti pojad —
Balti pojad Baltimaalt.

„Pärnade all“ paaris käies
Nähti neid patšeerimas,
Ühel meelel ülikoolis
Korda kolm studeerimas.

Kumbki neist ei tabtnud teiseft
Ette saada sammugi,
Nii ei uurin'd kumbki nendeft
Teadust, tarkust ammugi.

Rohkem nad „Gafé Royàlis“
Armsast' aega wiitšiwad,
Korralikult kustutada
Janupiina püüdsiwad.

Jah, neil on ju järgest' janu,
Kurk neil kuiwab igal a'al,
Nagu kõigil Balti poegil —
Balti poegil Baltimaal.

Oliwad kord korwi oša
Kumbki kurku kallanud, —
Wäljas tõusnud torm ja maru,
Wihma tublist' walanud, —

Lasksiwad nad pead longu
Kodumaa peal mõteldes . . .
Parun Prahlen pisarfilmil
Hüüab wiimaks, üteldes :

„Kodumaa! Seal oli kutsar
Hobustega ootamas,
Tüdruk ees ja toapoiss taga
Alataja aitamas . . .“

Kostab talle krahw von Grabner:
„Sinust paisjub Balti mees:
Kodumaa sul mõlgub mõttes —
Kutsar, täkud tõlla ees.

„Baltimaa weel pole kadund:
Weel seal warsad wõrjumas,
Moonameestel lastekarjad
Kutsariteks kojumas . . .

Rufariteks, kojameesteks,
Tallipoisteks, pesunaisteks,
Tüdrukuteks, toapoisteks,
Karjapoisteks, koerapoisteks . . !“

Wabalt H. Heine järele Quinte.

Junkru jutul.

„Ma olema mitte Warao,
Kes lapsed uputa käikma;
Herodese kombel ei mõtlema ma
Nad maha lüüa lastkma.

„Ma näitma kui õnnistegija
Suur labkus laste wastu;
Siis lastkma nüüd see suireksfaan'd laps,
See maamees ette astu!“

Nii pajatas parun; toapois kui tuul
Läks wälja ja tagasi tuli —
Ja maamehe tulles sisse tõi,
Kes mõisjamaal kantnikuks oli.

„Sa maamees olema?“ sõnub jaks,
„See polema sugugi häbi.“
„Jah,“ kostab maamees, „tõsi küll:
Ma maamees läbi ja läbi.“

„Sa nende sugust, kes wanaste end
Ei tahtma ristida kesgi?“
„Just kõigi sugust mitte küll,
Kuid ühest sugust siiski.“

„Kas targad mehed palju teil?“
Nii küsib parun pikka,
„Meil tarku palju pole just,
Kuid koolituid leidub ikka.“

Siis hüüab parun: „ei olema ja
Nii loll, kui wälja ja näitma!“
Mees kostab: „Herrad, mu nimi on Hans —
Hans walmis ka sarwikut wõitma.“

„Üks maamees armastama maa
Ja jäämagi ikka sinna;
Ma olema kuuln'd, et pidama ja
Ju Jüripäew kolima linna . . .“

„Mis teha!“ wastab mees, „mu toit
On kartul, leib ja kali,
Ka töö on raske, orjus ränk . . .
Ei kantniku põlw pole nali!“

„Sa paluma midagi, andma ma sul,
Ei mõtlema sinu ma petma!“
Mees kumardab: „Herrad ehk oleksid head
Mul renti wähemaks jätma . . .“

„Ma tabaksin lapsi koolit'da
Ja paremaid riideidgi kanda.
Ehk oleks herradel wõimalik maad
Mul natuke odawam anda?“

Seal parun jäi seisma sambana.
Wõis arwata: pikne ta'd tabas . . .
Mees küürutas paluwa pilguga,
Kord herral weel kintsu kabas . . .

„Sa totter olema!“ sõnab siis Jaks,
„Sind moisa ma enam ei laskma:
Ma kartma kõik totrad: kui tulema nad,
Siis koertega pureta käskma . . .“

„Bei ööwaht, tallipois! — wõtma see mees
Ja moisa õuest ta saatma . . .
Head päewa, mu sõber, mul puudama aeg:
Mul minema wirtschaft nüüd waatma . . .“

Wabalt H. Heine järele *Quinte*.

Taadi wiimased sõnad.

Kui alles lapsepõlwes
Ma murul mängisin
Ja armsa ema hõlmas
Sealt koju kõndisin,

Kus taadi põlwe peale
Ma rõemfast' istujin.
Taat westis juttu mulle,
Ma waikselt kuulajin.

Ta Eesti end'jeft rahwast
Wõis mõnda westada,
Kuis wõidelnud nad wahwast'
Kaudriides meestega.

Ta mõnda häda kurtis,
Kuis orja-ikke all
Kõik rahwas saksa kartis
Siin meie isamaal.

Ta kaebas walu pibas,
Mis noorelt kannatan'd,
Kus mõisaherra wibas
On keppi kulutan'd!

„Ma kannatajin palju
Siin orjapõlwe a'al.
Mu noorus, terwis, rammu
Jäi mõisapõllu peal!“

Weel mäletan ma juttu,
Kuis kuri oli ilm. —
Ei wõin'd ma keelda nuttu,
Kuiustus taadi film!

Mu kõrwu — ehk küll ammu,
Weel kõlamas ta heal:
„Mu noorus, terwis, rammu,
Jäi mõisapõllu peal!!“

J. Allisson.

„Patriot.“

Ta eluaja rööwis pettis
Ja häbematalt warastas,
Ta piinas lapsi, kolmel naisel
Ta eluküünla kustutas.

Kuid süda hakkas waewa tundma;
Et pörgupiinast peaseda,
Siis pani suured küünlad ohwriks,
Ja waesed saiwad kopika.

Nii harjun'd ametit ei wõinud
Ta maha jätta ialgi:
Kuis enne ligemisi pettis,
Nüüd Jumalat niisamuti.

J. M.

V 80
1

3.50

397/486

Ar 9!!.

Meie